

Současná mexická fotografie

Marek Bartoš

Bakalářská práce
2006



Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

ABSTRAKT

Tato diplomová práce Vám přiblíží kulturu nám poměrně vzdálenou. A tou je kultura mexická. V práci se seznámíte s několika současnými mexickými fotografy.

ABSTRACT

This diploma work is going to provide you through Mexican Culture. It's contain information about conterporary mexican photography.

Prohlašuji, že jsem tuto práci vypracoval
samostatně, za použití literatury, a internetových zdrojů
uvedených v seznamu použité literatury.

V Praze dne 12.5.2006
Marek Bartoš

OBSAH

ÚVOD.....	7
1. SOCIÁLNÍ DOKUMENT.....	10
1.1. SVATÉ SLAVNOSTI V MEXIKO CITY.....	11
1.2. VĚZNI	15
1.3. ŽENY A PROSTITUCE	20
1.4. MEXIKO CITY	26
2. EXPERIMENT V MEX. FOTOGRAFII	31
2.1 GERARDO SUTER	31
2.2 PEDRO MEYER	34
2.3 TATIANA PARCERO	38
ZÁVĚR.....	43
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	44
SEZNAM POUŽITÝCH OBRÁZKŮ	45

ÚVOD

Před dvěmi lety jsem poprvé navštívil Mexiko, pro mě v tu dobu méně známou zemi, o které jsem věděl pouze s cestopisných časopisů a různých knižních příběhů. Měl jsem nejrozumnější představy, ale to s čím jsem se setkal přímo na místě, mne naprosto ohromilo. Krajina která svojí různorodostí a květnatostí působí na člověka pocitem jako by se nacházel na několika světadílech zároveň. Nepředstavitelné kulturní bohatství, které má své počátky v dobách čtyři tisíce let před naším letopočtem. Po tomto všem jsem měl silné nutkání poznat, jak lidé žijící obklopeni touto pestrou krásou tvoří.

Tyto a jiné aspekty mě přivedly k tomu, abych se pokusil čtenáře seznámit a přiblížit jim alespoň malé množství této úžasné kultury, a to současnou fotografií, která se v posledních letech čím dál více dostává do celosvětového kulturního dění. Fotografická tvorba současných mexických fotografů je součástí světových galerií - je smutné, že k nám se dostává naprosté minimum. Představení mexické fotografie je zde stále ještě na počátku - přestože proběhlo několik kvalitních výstav, je potřeba se neustále informovat a vzdělávat v tomto oboru.

K pochopení mexického umění "fotografie" musíme nahlédnout do historie a seznámit se s uměním indiánských kultur. Ty jsou výsledkem dlouhodobého civilizačního vývoje, který vrcholil staroamerickými kulturami, s nimiž se po roce 1492 setkali Španělé v několika oblastech Ameriky, zejména v Mexiku. Toto období je prvopočátkem dnešního Mexika, které bychom měli vnímat jako splynutí kultur indiánských a evropských, přesněji španělskou a středomořskou, doplněnou v 19. a 20. letech dalšími modely, pocházejícími převážně z Francie a USA. Mexické umění je charakteristické svou tropicky překypující barevností a ornamentálností, která má kořeny v předkolumbovských vzorech a v baroku. Celkový výraz tohoto umění nese výrazně lidový charakter, zasahující i "akademické" umění.

Počátky mexické fotografie a její vývoj se moc neliší od vývoje v Evropě a Americe (v té době). V polovině 19. století se do Mexika dostávají první fotografové z Francie, Německa a severní ameriky. Přivážejí sebou první technické vybavení, které bylo postrádáno na poli mex. fotografů. S příchodem nového média si fotografové uvědomují

nepřeberné možnosti tvoření a vnášejí do obrazu kompoziční řád. Toto vše dalo základ novému průmyslovému oboru. Začínají vznikat portrétní ateliéry, a jako vývozní artikl se tvoří exotické fotografie zdejší krajiny a místního lidu. Fotografie na konci 19. století je charakteristická svojí typizovaností, vznikají přehnané obrazy indiánu a velkolepých krajin, které jsou ještě stále důsledkem zahraniční poptávky. Mnohem upřímnější dokumentarismus začíná vznikat na začátku 20. století. Toto období oslovuje mnoho zahraničních umělců, kteří přicházejí do Mexika tvořit a hledat nové inspirace.

Historie moderní mexické fotografie se od ostatních zemí liší, díky velmi blízkému spojení s politikou, které fotografy doprovází od dob kdy poprvé do Mexika zavítal americký fotograf Edward Weston se svojí tehdejší milenkou a studentkou Tinou Modotti a společně předali štafetový kolík moderny Manueali Alvarezi Bravu, který je dnes ctěným mistrem. Bravo byl jedním z těch fotografů, kteří jsou neustále v dějišti. Jeho fotografie mají schopnost svého vlastního představení a prezentace, každá z jeho fotografií je modelem preciznosti. V té samé době do Mexika přichází surrealismus, další nepopíratelný zdroj inspirace.

Není nutné uvádět, že mezera mezi Bravem a mladší generací není jen otázkou času. Šedesátá léta udeřila na Mexiko také, ale ne jako předchozí revoluce. Studenti, kteří se podíleli na revoltě v šedesátých letech, určitý způsobem vyčistili politický vzduch pro umělce. Sociální realismus jde stranou a na scénu se ke slovu dostává abstrakce, následována mnohem radikálnějšími změnami. Umění prosperovalo ,ale mexičtí umělci, stejně jako jejich americké protipóly, udržovali svoje politické názory. Až osmdesátá léta důrazněji oživují fotografickou scénu. V roce 1978 vzniká Mexická rada fotografie (Consejo Mexicano de Fotografía) za přičinění fotografů Pedra Mayera (o kterém se ještě v této práci budu podrobněji zmiňovat) a dalších. V tom samém roce byl také svolán první sjezd latinsko amerických fotografů. Jejich předním cílem bylo vystavovat a publikovat v zahraničí, začít systematicky zpracovávat dějiny i současnost mexické fotografie a zajistit její kvalitní výuku. Začínají se pořádat odborné semináře, workshopy pod vedením předních mexických fotografů a příležitostně jsou udělována zahraniční stipendia. Tak jako ve většině oborech v Mexiku, i zde jsou problémem finance: fotografové musí žít dvojitým životem, pracovat pro výdělek a věnovat se vlastní tvorbě. Opoziční skupinou namířenou proti mexické radě vzniká Colectivo de Fotografía, která je z pohledu fotografie mnohem zajímavější - nejen že reflektuje svojí mexickou realitu, ale také obecnější

problémy. Důvodem jejich rozporu je jiné chápání fotografie: chtějí rozšířit zorné pole za hranice žurnalistu a přesáhnout tradičně vymezované kategorie.

Pozorovatel mexické fotografie může na snímcích očekávat chudobu, oddané katolictví, posedlost smrtí, důkaz vnějšího tlaku, avšak nenajde jedinou známku po utiskovateli: Sociální realismus stále přežívá v mexickém umění, ač ve zředěné formě. S čím se také můžeme setkat - pro někoho překvapivý jev - jsou znaky narcismu, spolu s nepatřičným důrazem na techniku. Jejich postupy mohou být lépe zintenzivněny osobním stykem s industrializovanou zemí. Většina těchto fotografů dokončuje svá studia ve Spojených státech nebo Evropě. V posledním desetiletí minulého století experimentální přístupy autorů velkou měrou přispěly k vývoji stylu v této zemi.

1 SOCIÁLNÍ DOKUMENT

Fotografické práce některých autorů demonstrují vitalitu sociálního dokumentu v dnešním Mexiku. Díky popularitě několika současných mexických filmů (Amores Peros, Y tu mamá también, Duck season, ale také film natočený v holywoodské produkci - Frida) se mexické umění, a v našem případě především současná mexická fotografie, značným způsobem dostává do podvědomí jak v Evropě, tak ve Spojených Státech Amerických. Větší část současných autorů se stále ještě drží při nejstarší a nejsilnější tradici v mexické fotografii - žurnalistika a sociální dokument. Umělecká integrita a předsudky jsou v mexické fotografii pěstovány od dob bratří Casaolů, kteří se podíleli na dokumentaci revoluce v roce 1910. Společensky vnímatelný hlas mexického dokumentu také zůstal nezřetelný estetickým znepokojením, které se vynořilo a vládlo během vývoje tohoto žánru, v Piktorialismu v Americe (oficiální forma a symbolické strategie, které ovlivnily dokumentární fotografie Paula Stranda, Dorothea Langeovou apod.). Odsunout zjevný dokument – obrazy, které ostře kritizují podmínky a povyšují změnu – směrem k fotografii jako formě osobního výrazu: toto se nikdy v Mexiku nestalo. Ve skutečnosti mexická dokumentární fotografie udržovala neporušený zájem o to co je před objektivem, a formu obrazu. Tyto aspekty inklinovaly zesílit znalost daného předmětu radši než-li přenést fotografovaný objekt do vizuální dekorativnosti nebo formálního experimentu.

Většina autorů dokumentujících Mexiko, pracují nebo pracovali jako fotografové pro nějaké periodikum, zobrazující bezprostřednost, vášeň a složitost mexického života. Opakovaným tématem jsou ukřižování, smrt, siluety křížů atd. V této části práce jsem vybral tři autory pracující se sociálními tématy, které z mého pohledu nejlépe podávají sociální problémy dnešního Mexika. Je důležité si uvědomit sociální rozdíly mezi společenskými vrstvami žijícími v Mexiku: na jedné straně "papírové domy" soustředěných do okrajů velkoměst (Mexiko City) a na straně druhé luxusní residence té nejbohatší vrstvy. Setkávání s chudobou je každodenní mexickou realitou. Většina postav na fotografiích v této kapitole, spadá do té nejchudší vrstvy, nebo žije na hranici chudoby. V první podkapitole píše o Svatých slavnostech v Mexiko City, které na svých fotografiích zaznamenal Francisco Mata Rosi: je to jedno s pozitivních témat této kapitoly, kdy lidé oslavují velikonoční sobotu. Další dvě kapitoly se zabývají zobrazováním objektů více problematických, tedy kriminalita a prostituce. Ke každé problematice vždy uvádím pouze

jednoho autora, i když těmito tématy se zabývá více autorů, uvádím pouze ty, kteří jsou pro mne nejvíce zajímavými.

1.1 Svaté slavnosti v Mexiko City

Součástí oslav Svatého týdne je v Mexiku zvláštní rituál na Velikonoční sobotu: zamokřit se. Je jedno kde, pod sprchou, v moři nebo v bazénu. Důležitý cíl je přesně splnit tento zvyk, přestože pro většinu již ztratil svůj náboženský význam. Zůstává již pouze slavnostní jídlo a pocit volného dne – děti nemají školu a dospělí nemusí do práce. Navíc je to den, který přivádí lidi k sobě za jediným účelem – pobavit se. Na východ od Mexico City je oblast, která má rozlehlá koupaliště mezi čtvrtěmi lidí s nízkým příjmem. Člověk zde může potkat mnoho nezaměstnaných, pouličních prodavačů a dělníků, kteří si nemohou dovolit jet na dovolenou. Jediná možnost, jak můžete zakusit něco podobného jako na pláži, jsou tyto bazény umístěné dva tisíce metrů nad mořem. Člověk musí zaplatit za vstup jeden a půl dolaru. Můžete se tam dostat metrem nebo autobusem a přinést si vlastní jídlo a nápoje. Můžete tancovat na živou hudbu a vypadá to, že všechny zákazy zůstaly venku. Nikdo se nestará o to, jak vypadáte, jestli jste příliš přibrali na váze nebo jestli jste starý, cílem je si užít. Loket na loket, břicho na břicho, zařízení bazénů jsou sdílena všemi. Fígl je v tom, být a zůstat ve vodě, nachytat trochu slunce, ač třeba přes filtr smogu. Zapomenout, třeba na jediný den, na ekonomické potíže, politické krize nebo nedostatek práce. Je zřejmé, že se nikdo nestará o přelidněné podmínky, které nejsou pro lázně typické. Lidé, kteří si sem jdou zaplavat, sami žijí v podobných podmínkách, metro je také skoro stejné. Doma sdílejí stísněná obydlí s prarodiči, strýci, rodiči, dětmi, švagry, bratranci atd. Ve většině případů jsou to rodiny, které pochází z venkova a migrovaly do hlavního města hledat větší příležitosti, čímž se stávají záchytným bodem a útočištěm pro další členy rodiny, kteří každý den přichází do tohoto rozlehlého města.

Biografie:

Francisco Mata Rosas se narodil v Mexiko City v roce 1958. Po studiech na Sciences of the Communication začala jeho fotografická kariéra. Jeho fotografická práce byla publikována v amerických novinách: " New York

Times" a "L.A.. Times", v Kanadě "The press" a v Mexiku "La Jornada", "Milenio" a "Reforma". Jeho práce jsou také publikovány v Londýně "The Independent Magazine" a "Photography" a ve Španělsku "El Paseante"

Jeho fotografie byly vystaveny: Mexico Stad, Koninklijk Instituut Voor Tropen v Amstrdamu, Holandsko 1992; Mexičtí fotografové, Festival Book in Frankfurt, Německo 1992; Mexické kulturní centrum v paříži a FNAC 1993; Light Factory in Louisiana, U.S. 1993; Center of the Image and the Subway in Mexiko City, 1994, 1995 a 1996. Black Butterfly, Obrazy smrti z Mexika v Aberdeen Art Gallery, Skotsko, 1995, Kobe Aid Fund, world photo art exhibition & auction, Tokyo a Osaka, Japonsko Leden-Březen 1996, Měsíc fotografie v Paříži France 1996, Photo Spain 2000. Instituto Cervantes, Londýn, Anglie, 2002. V roce 1996 byl pozván s dalšími 150 fotografy na celosvětový projekt " 24 hours in Cyberspace " Obdržel následující ceny: Prize of acquisition in the Biennial of Mexican Photography, 1988; Prize of Honor in the Aid of the Bicentennial of the French Revolution, 1989; Scholarship of Creative Young people of FONCA, 1989 (Mexiko); Annual Third Mother Jones, 1993; Premio of coinvestment of FONCA, 1994; Cena Fuji v roce 1996 a Velká cena v roce 1997 v internetovém magazínu v Japonsku.

Od roku 2000 patří do "Národního systému tvůrců" v Mexiku. Jeho snímky jsou ve více než dvaceti knihách. Také se podílel jako mluvčí na většině setkání fotografie v Mexiku. V současnosti se připravují k vydání dvě jeho knihy: "Metro v Mexico City" a "Svaté slavnosti v Mexiko City". Jeho dílo je představeno na zhruba pěti internetových stránkách.



Obr. 1. Francisco Mata Rosas, Svatá sobota, Mexiko city, Mexiko, 1985



Obr. 2 Francisco Mata Rosas, Svatá sobota, Mexiko city, Mexiko, 1985



Obr. 3 Francisco Mata Rosas, Svatá sobota, Mexiko city, Mexiko, 1985



Obr. 4. Francisco Mata Rosas, Svatá sobota, Mexiko city, Mexiko, 1985

1.2 Vězni

"Pro vytvoření dobrého portrétu je nezbytné, aby fotografovaný sám sobě povolil být viděn takový, jaký opravdu je, aby měl vlastní osobnost a poctivě se ukázal. Bez ohledu na to, kdo to je."

V roce 1997 Carlos Somonte představil svou knihu *Internos* (Vězni), čtvrtou v sérii "Historie Města", kterou vydalo nakladatelství Desea. Kniha "Internos" (Vězni, chovanci) je součástí větší práce, v které jsou zobrazeny kulturní výrazy několika mexických vězňů. *Internos* zobrazuje přibližně 28 portrétů vězňů z různých sociálních rehabilitačních center, věznic, nápravných zařízení pro mladistvé a věznic s maximální ostrahou ve městech Almoloya a Juarez. Společným tématem jsou tetování, která vězni ukazují na svých rukou a nohou. Završení této práce nebylo snadné, sdělil fotograf. Déle než rok neustále navštěvoval věznice, někdy sám, jindy s ostatními. Nicméně, ne vždy to bylo obtížné. "Bylo báječné, že jsem s nimi mohl hovořit, s některými vězni jsem si dokonce vytvořil přátelský vztah do té míry, že přítomnost strážů občas nebyla nutná. Somonte pořizoval snímky všude, kde zrovna vězně potkal: v jejich celách, na vnitřním dvoře, na chodbách, v místnostech, dokonce i když byli na samotce, což je důvod, proč se světelné podmínky měnily podle situace. "Jak člověk nemá být stržen půvabem některých hvězd zábavního průmyslu nebo temným světem vězňů či členů gangu? Odpověď je jasná: portrét může být silný, jen pokud se fotografovaný ukazuje takový, jaký opravdu je." A dále objasňuje: "Není to o tom, že mám rád svět, který fotografuji pro jeho skutečně nádhernou povahu, ale spíše o děláni portrétů. Já vím, že je hodně lidí s charakterem podobným členům gangu a například Sasha (poznámka: myslím, že je to nějaká mexická celebrita) jej má také. Oba to jsou portréty, které považuji za poctivé, jediný rozdíl je, že jeden jsem si zvolil a k udělení druhého jsem byl najat. Jak to vidí on, k tomu, aby byl vytvořen dobrý portrét, je nezbytné, aby fotografovaný dovolil být viděn a aby fotograf byl schopen poznat, že se osoba ukazuje poctivě, bez ohledu na to kdo to je. Tohle je příležitost, která musí být využita.

Dokumentární fotografie Carlose Somonteho jsou z části hrané ale velmi blízce souvisejí s realitou; Somonte by se dal považovat za fotografa dvou generací; zatímco jeho

práce nepředstavuje žádnou školu, hnutí, nebo styl - má své různé metody práce, záznam rozsahu námětu a vlastní neslučitelná estetická hlediska. Somote vyjadřuje svojí prací enormní ekonomické, politické, sociální a duchovní problémy, kterým nynější Mexiko čelí.

Carlos Somonte věnoval velkou část svého života fotografii, ačkoli vystudoval mořskou biologii. Tento milovník portrétů fotografoval známé osobnosti, jako například Miguela Bose a Los Caifanes, i prodejce dobytka v okolních oblastech pouště 'Matehuala' ve státě San Luis Potosi.

Somonte tvrdí, že svou práci rozvinul do dvou světů: komerční – modus vivendi (za účelem vydělání si na živobytí) a osobní – součástí posledně jmenovaného je jeho výstava skupiny portrétů ze stanice metra Zaragoza, která byla součástí akce Umění a Kultura v Metru. Ačkoli věnuje svým osobním projektům nejméně času (protože je většinou pohlcen komerčními závazky), je jimi nadšený nejvíce. Jako fotograf chce u diváků především vzbudit pocity a nálady, přičemž výchozím bodem jsou emoce, které jej přimějí snímky pořídit - bez ohledu na to, kde jsou udělány a kdo se na ně bude později dívat. V jeho současné produkci pořizuje snímky pomocí malého fotoaparátu z plastu, který nezaostřuje ani neukazuje fotografovaný objekt, takže je nezbytné opravit výsledné obrázky: to, co je vidět přes hledáček není to, co je nakonec na papíře. "Je to plastová optika" vysvětluje, která mu umožňuje vytvořit snové stavy, příběhy snů. S použitím této experimentální techniky pracoval se členy gangu, výtržníky, prodejci zvířat v poušti Matehuala v San Luis Potosi. Somonte získal tento přístroj před několika lety během svého pobytu na fotografickém semináři v Rockportu ve státě Maine v USA a od té doby s jeho pomocí objevuje nové říše.

Biografie:

Narodil v roce 1956. Od roku 1975 studuje na Samosprávné městské Univerzitě, kde v roce 1979 dokončuje bakalářské studium z mořské biologie. V roce 1978 se hlásí do jednoletého fotografického kurzu. Po dokončení kurzu setrvává jeden rok v Mexiku a v roce 1980 odjíždí do Londýna, kde získává po dvou letech Diplom s fotografie ve Photographic Training Centre.

Publikace: Katalog Bienále, Národní institut umění, Mexiko City, 1982; Fotozoom magazín, Mexiko City, 1983; Vivimos en Mexico (Žijeme v Mexiku), Carlos Somonte, vydalo nakladatelství Wayland, Sussex, Anglie, 1984; Mexico en el Arte (Umění v Mexiku), Národní institut umění, Mexiko City. The Goose Creek Gazette, Rockport, Maine, USA. Un Cuerpo Marginal. The photographic image in Latin America. Australské centrum fotografie. 1987; Casa del Tiempo, El Medio como Mensaje, fotografie Carllose Somonteho, 1989; Photometro, San Francisco, California, USA, 1990.

Společné výstavy: Hammersmith and Fulham Photo Fi 81 Competition, Eternit Ware Recreation Centre, Londýn, Anglie, 1981; Bienále fotografie, první cena, Národní institut umění, Mexiko City. Royal Festival Hall, Londýn, Anglie. St. Paneras Library, Londýn, Anglie. The Shaw Theatre, Londýn, Anglie. Three Photographers at the Night Gallery, Londýn, Anglie, 1982; Casa de las Americas, Galerie Latinoamericana, Havana, Kuba, 1983; Artists for Jose Clemente Orozco, Museo del Palacio de Bellas Artes, Mexiko City, 1984; Consejo Mexicano de Fotografia. Mexiko City, 1985; 39 Fotografos Mexicanos, Houston Center for Photography, Houston, Texas, USA. Biennial of Photography, Galeria del Auditorio Nacional, Mexiko City. Deset fotografií Mexika, Muzeum moderního umění v New Delhi, Indie. The Maine Workshop/Cena Nipon, nejlepší černobílé portfolio. The Puck Building, New York, USA, 1986; Un Cuerpo Marginal. Fotografie latinské Ameriky, Australské centrum fotografie, Sydney, Austrálie, 1987; En tiempos de la posmodernidad, Muzeum moderního umění. Mexiko City. Mexická fotografie, Toronto Photographers Workshop, Toronto, Kanada. New Photography, Honorable mention, L.A. County Fair, 1988; Memoria del Tiempo, Muzeum umění, Národní institut umění, Mexiko City, 1989; Jiné obrazy, jiná realita, Mexická fotografie od roku 1930, 1991.

Samostatné výstavy: Rumunský dům fotografie. Bukurešť, Rumunsko, 1982; Galeria de la Candela. Mexiko City, 1983; Galeria Kahlo-Coronel, 1990; Centro de la Imagen, Velocidad de la Luz, Mexiko City, 2005.



Obr. 5. Carlos Somonte, ze série Bod pohledu 1981, vítězná série na Bienále v roce 1982



Obr. 6. Carlos Somonte, ze série Bod pohledu 1981, vítězná série na Bienále v roce 1982



Obr. 7. Carlos Somonte, ze série Bod pohledu 1981, vítězná série na Bienále v roce 1982



Obr. 8. Carlos Somonte, Ukřižování 1990, Mexiko city, pořízeno plastovým fotoaparátem

1.3 Ženy a prostituce

Být ženou v Mexiku je větším údělem než v USA nebo v Evropě. Počet znásilnění je příliš vysoký, počet potratů a umělých přerušení těhotenství je 1,700,000 a poměr negramotnosti je také děsivý. Procento žen, které dokončí střední školu, je méně než 7%. Rozdíl v možnostech dostupných ženám a mužům je také nesmírný. Když Claude Broyelle prohlásil, že ženy jsou polovinou Nebe, zapomněl, že značná část jich žije v pekle. Kolik let opotřebovávání se mezi postelí a umyvadlem, mezi kuchyní a spíží, trhem a kostelem.

Většina prostitutek začíná pracovat ve velmi mladém věku. Pasáci jdou do nejchudších států země, Oaxaca, Puebla, Veracruz, Chiapas a pod falešnými záminkami je odvedou s sebou. Nedostatek vzdělání a násilí uvnitř rodiny situaci nezlepšuje. V některých případech jsou jejich domovy místem sexuálního zneužívání a takové bídy, že musí odejít a hledat si práci ve městech. To kuplířům usnadňuje, aby je oklamali a vtáhli do světa prostituce. V Mexiku jsou stále místa, kde pokud už nejste panna a máte dítě, tak nemáte vůbec žádnou cenu.

“Začalo to jako zvědavost.”

V uličkách La Merced dokumentuje Maya Goded rezignovanou hořkost, popření, snadnost příchodů a odchodů prostitutek, které žijí v šeru tradičního sousedství La Merced. Práce navazuje na tradici současné mexické fotografie, která vidí své kořeny v Manuelovi Alvarezovi Bravo. Chození po ulicích a uličkách tohoto malého sousedství umožňuje Maye Goded objevovat svět plný jednoduchých příběhů uvězněných v rychlosti a hluku Mexiko City. Města jsou jako sny, kde vše představitelné může být sněno, ale kde i ten nejneočekávanější cíl je hádankou, která skrývá touhu nebo svůj protiklad - strach.

Název souboru prací Mayi Goded “Sexuální služebnice”. Obsahuje 20 portrétů a video, ve kterém je mnoho dalších obrazů dokumentujících pětileté ponoření Mayi Goded do tohoto světa bolesti a dlouhých rozhovorů.

Nevěděla přesně, co hledala, snad odpovědi na určité otázky, pochyby, strachy... “Později, už je to dávno, když jsem se cítila osaměle, chodila jsem na Loreto Plaza (Náměstí Loreto)

kde jsem viděla procházet ženy. Rozhodla jsem se, částečně protože jsem byla těhotná, promluvit si se staršími ženami, které byly prostitutky. Jednoho dne jsem šla na Plaza, zaplatila jsem jedné z žen a šly jsme do místnosti, kde jsme si povídali. Pořádila jsem první snímky a takhle to všechno začalo. Poté jsem tam často chodila, abych s nimi mluvila a chodila. Opravdu se mi líbilo se tam procházet a hledat vhodné objekty.“

Kromě toho, že je nadšená, že její sociální práce mohla být vystavena v muzeu umění jako je Královna Sofie, shledává také pozoruhodným, že do muzea chodí feministické skupiny a mluví o právech prostitutek, legalizaci jejich povolání a o současné situaci žen a jejich práv. Prostituce je společností tolerována, ale diskriminace, které jsou prostitutky vystaveny, je příčinou vražd, vykořisťování, vydírání policistů, aby v budoucnosti přehlédli jejich přestupky a nebyli zatýkáni. Právo je vyhrazeno jinému “typu ženy”.

“Byla jsem šokována, když jsem viděla situaci v některých městech, Pueblech, kde jsou například ženy prodány a koupeny. V těchto městech o tom ženy mají velký strach hovořit. To je případ Mexiko City, kde jsou celé čtvrtě kontrolovány policií a kde je velice obtížné s těmito ženami vůbec promluvit. Je neuvěřitelné, jak jsou všichni zapleteni do nákupu a prodeje žen, dokonce i úřady. S jednou z žen jsem šla do Lareda a zjistila, že chapadla prostituce sahají až do New Yorku.”

Goded drží tento “sociální” charakter v celém svém díle. Říká, “Vyrostla jsem v Mexiko City, kde ženské sexualitě dominuje bez zpochybňování křesťanská morálka svým idealizovaným obrazem dobré matky a dobré ženy a mystifikací mateřství. Po pěti letech fotografování jsem začala chápat, co hledám: Tajemství a smysl ukryté v těle ženy.”

Jedna z Godediných objektů, Marilu, která je už stará, říká: “Jsem jak léčitelka srdcí mých klientů. Přichází za mnou a vypráví mi o svých rodinných problémech, na což já například odpovídám: ‘Pokud máte problém se svou manželkou, dovolte jí se do Vás znovu zamilovat, přineste jí květiny a řekněte, že jsou z Vašeho srdce.’ Na což oni odpoví ‘Vy mi opravdu dáváte dobré rady.’ A já řeknu, ‘Nikdo pro mne nikdy nic takového neudělal, takže si myslím, že tohle je cesta k získání ženina srdce. A když mi říkají, že jí kupují šperky, odpovím, že to je kupování lásky, že je to stejné, jako když si kupují mne.”

Goded přiznává, že během těch pěti let bylo pro ni těžké pochopit roli pasáka. “Zvenčí se pasák nezdá být víc, než vykořisťovatel. Ale pro prostitutku je občas, nemíním vždycky, zdrojem ochrany a podpory: před zákazníkem, policií a společností. Pasák postaví

ekonomický vztah na vztahu důvěrném a přesvědčí ženu, aby se prostituovala za použití lásky nebo násilí. Pro mne je vztah lehké holky a jejího pasáka symbolicky velice podobný vztahu typického páru. V naší společnosti ženy závisí na slibech lásky a v hledání tohoto slibu podstupují špatné zacházení, což je činí zranitelné. Našla jsem u prostitutek stejný typ násilí a diskriminace, který sužuje většinu žen.”

Jak Goded připouští, touto prací doufá, že “pomůže změnit sociální kliše vůči prostituci a že budou kladeny nové otázky, které pomohou lépe porozumět tomuto fenoménu.”

Jedna z jejích předchozích silných prací, "Černá Země," dokumentuje životy černých Mexičanů, “třetí odmocniny” současného Guerrero v Mexiku, země, kde se její rodiče zamilovali a kde její otec bojoval za politické ideály. Protože je populace Mexika tvořena především bílými potomky Španělů se silným vlivem Indiánů, černí Mexičané jsou barevnou, ale málo povšimnutou menšinou. Goded nás přibližuje k ženám, které najdou prostředky nezbytné k tomu, aby měly rodinu v nepřátelském prostředí.

Biografie:

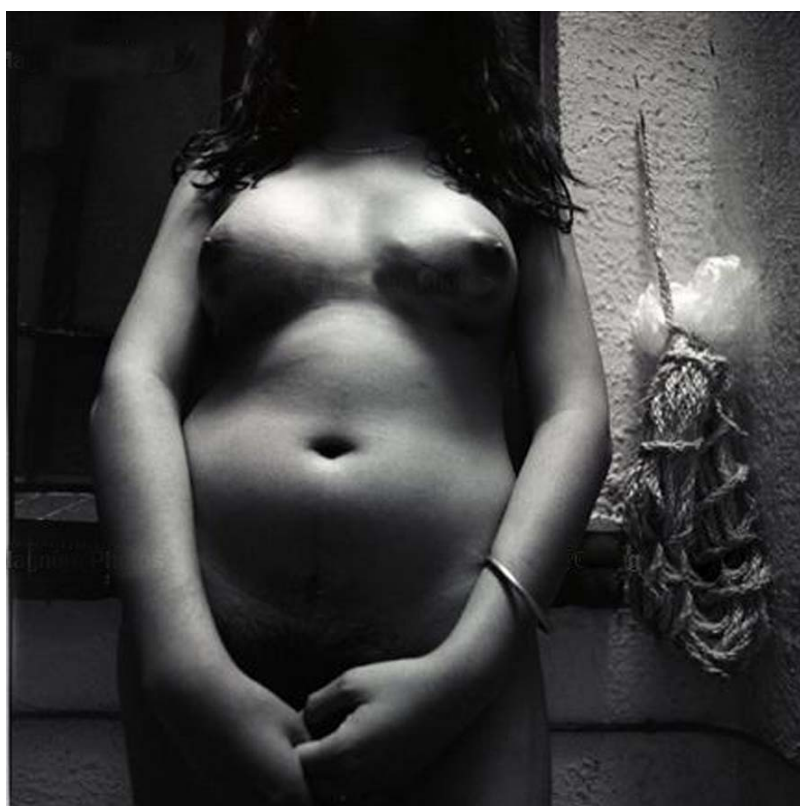
Maya Goded se narodila v Mexiku City, v roce 1967. Studovala na škole Activa de Fotografía v Coyoacan, v Consejo Mexicano de Fotografía a v mezinárodním centru fotografie v New Yorku. Byla velmi ovlivněna jejím Lektorem Gracielem Iturbidem. Její práce jsou vystavené v Evropě a latinské Americe.

V 1989 byla objevena na výstavě Žena viděna ženou, organizovanou Francouzskou aliancí a Evropskou komisí. Získala cenu Mother Jones prize v roce 1993, a první cenu na výstavě Mexico in the crossroads, organizovanou Department of culture a Popular University of Munich, Německo. Její první kniha, Tierra Negra, byla publikována v roce 1994, dokumentuje izolované obyvatelstvo míšenců v Costa Chica, Guerrero, a Oaxaca, v Mexiku. V roce 2001 obdržela prestižní ocenění W. Eugene Smith Fund Award za svou práci s prostitutkami v La Merced a v centru Mexiku City, svého domova. Její esej "Sousedství samoty: Prostitutky v Mexiku City" jí přinesla 30,000 dolarů, slavnostně předaných v Centru fotografie v New Yorku. Goded, která na projektu pracovala po pět let, sdělila, že fotografovala prostituci, aby “mluvila o ženách: o nerovnosti, provinění, o těle a sexu, o mateřství, dětství a stáří, o víře, lásce a nemilování.” S podporou grantu bude

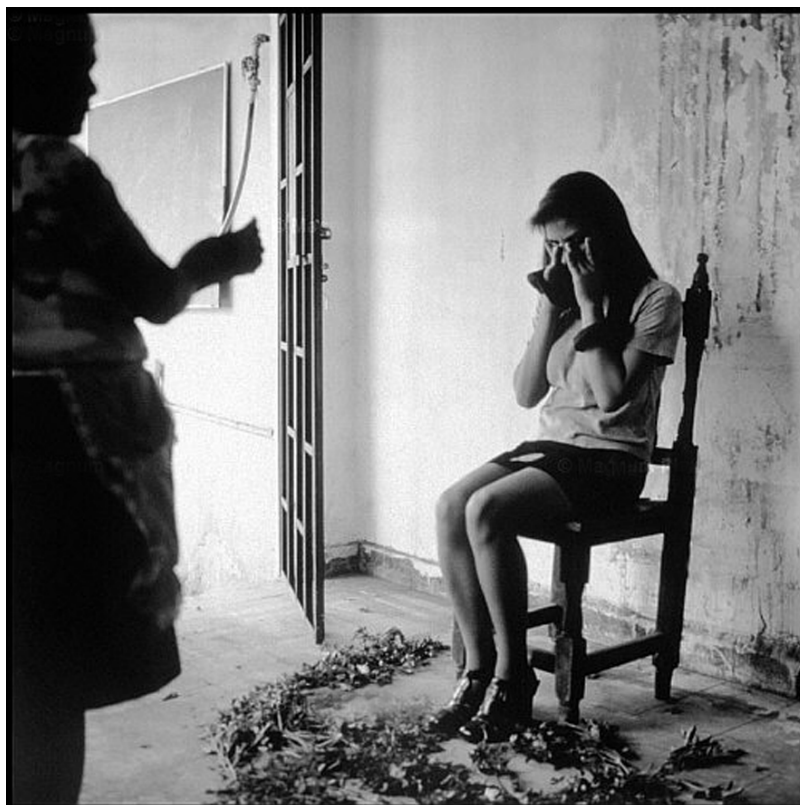
sledovat cestu těchto žen z La Merced do Tijuany a pak do New Yorku. Bude fotografovat a zpovídat, aby dokumentovala vývoj života těchto žen, jak se stěhují z města do města. Nyní žije v Mexiko City s jejím manželem a dvěma malými dětmi.



Obr. 9. Maya Goded, ze souboru Prostitutky, Mexiko City, Mexiko 1998



Obr. 10. Maya Goded ze souboru Prostitutky, Mexiko City Mexiko, 1996



Obr. 11. Maya Goded ze souboru Prostitutky, Mexiko City, Mexiko 2000,

1.4 Mexiko City

V polovině osmdesátých let se fotograf Pablo Ortiz Monasterio rozhodl fotografovat Mexiko City. Je to město v kterém se narodil a byl jím vychován: Mexiko City je tak rozlehlé, že i pro rodilého je těžké ho poznat někdy celé. Vybaven mapou si každou svoji cestu předem plánoval, aby se dostal do všech oblastí spletné megalopole. Jeho chůzí bylo zažít a vnímat obrovitost města. Než dokončil svůj projekt město se rozrostlo o další tři miliony obyvatel. Hlavní tématem bylo neustále se měnící monstrum plné energie, tvořené lidskými bytostmi bojujícími o přežití a lepší život. Navštěvoval čtvrti pracující třídy (ta nejchudší vrstva v Mexiku).

"Bylo tam několik malých děcek hrajících si s míčem. Pořídil jsem pár snímků a jedno z těch děcek se mne zeptalo, co jsem fotil. Řekl jsem mu "energii města". Okamžitě se mě zeptal, zda bych chtěl vyfotografovat jeho staršího bratra. Kráčeli jsme dolů hlavní ulicí přes nepříjemné sídliště. Po několika minutách jsme se ocitli ve slepé ulici. Na zdech bylo graffiti a byla tam parta mladistvých kouřících drogy a popíjejících pivo. Na okamžik jsem nevěděl, jak budou reagovat na mne a fotoaparát. Jeden z nich na mne pohlédl a vyskočil směrem k nám. Ten obraz byl úžasný a já naslepo bez přemýšlení zmáčkl spoušť. Řekl bych, že ho má reakce potěšila, ale řekl mi, že je tady nebezpečné fotit. Chvíli jsme si povídali a dovolil mi udělat několik dalších snímků.

Když jsem pak vyvolával film, našel jsem dárek, který mi ten chlapec toho dne nabídl. Jeho starší bratr ztělesňoval energii města, kterou jsem hledal."

"Záměr byl vidět celé město," "Jít úplně všude."

Fotograf Pablo Ortiz Monasterio vidí Mexico City jako "post-apokalyptickou metropoli." Jose Emilio Pacheco prohlásil, že město "odmítlo akceptovat všechna tvrzení o své smrti." Pacheco píše předmluvu nové knihy od Ortize Monasteria, La Ultima Ciudad ("Poslední město") – fotografický záznam prachu, rozkladu a městské bídy, která Mexiko City prostupuje, ale také vitality života, který jej udržuje v chodu. Kniha je završením více než deseti let práce. Celá osmdesátá léta strávil Ortiz jeden den v týdnu tím, že za úsvitu vstal, zvolil si podle mapy trasu a fotografoval, dokud nepadla noc. Projekt rostl od přímočarého dokumentu o městě do vášnivé symbolické cesty napříč duší hlavního města národa.

Jak se člověk cítí v Mexiko City?

Z mého pohledu turisty o kterého bylo ve všech směrech postaráno, jsem hlavní město vnímal s určitým nadhledem. Přelidněné ulice, lidé hemžící se jak mravenci, hluk, zápach všudypřítomného smogu, není nic neobvyklého. Několikrát za den k vám přistoupí a osloví vás žebrající člověk s prosbou o peníze nebo něco k jídlu. Energie města je velmi silná, není se čemu divit: město má více než 20 milionů obyvatel, toto číslo se musí někde projevit. Každý z nás vyzařuje energii, kterou předáváme do svého okolí a při takovém počtu obyvatel je znatelná. Mexiko je nyní především městem chudých - oni jsou jeho přirození obyvatelé. Všichni ostatní jsou pouze cizinci. Kniha „Poslední město“ tuto otázku dobře zacílila. Fotografie zahrnují obrázky v souladu s tepem ulic: děti prodávající kořata, spontánní propuknutí nacionalistické horlivosti (muž shrbený nad otevřeným kufrem auta, držící mexickou vlajku, smějící se lidé v naleštěných botách, lidé na telefonu, těhotná žena čekající na autobus, prach, auta, graffiti a míle betonu. Ortiz během svých potulek po celém Mexiko City pořídil "desítky tisíc fotografií". Z těchto nesčetných snímků se v knize mohlo objevit pouhých 60. Ortiz začal fotky sestavovat na počátku devadesátých let a trvalo tři roky, než byly snímky vybrány.

"Snímky, které jsem zvolil, nebyly nutně nejlepší. Byly vybrány podle tří odlišných témat," řekl Ortiz. "Byly tam snímky se symbolickou hodnotou, které ukazují divadelnost bezútěšnosti. Jiné Vám předávají atmosféru – kouř a hluk. Třetí kategorie Vám dává rytmus, městské ulice naplněné životem."

Sídla lemující širokou třídu Reforma za parkem Chapultepec nejsou v La Ultima Ciudad ukázána. Stejně tak tam nejsou krásní lidé z lepších restaurací okrsku Polanco. Ortizovo "selekční zrcadlo" ignoruje tyto neustále se zmenšující místa nadbytku a soustředí se na masovou chudobu, která zaplavila město. Chudoba je definice městského života v hlavním městě. Je to město chudých.

"Svým způsobem sem střední třída ani nepatří," řekl Ortiz. "Když jsem začal tento projekt, bylo zde o pět milionů lidí méně, než je teď. A všechny tyto přírůstky náleží chudým. Vyjměte Palenco nebo Lomas a co dostanete?"

Ortiz ukazuje, že fatalismus a násilí, které se skrývají v bezohledném prostředí výtržníků žijících v prašných odlehlých čtvrtích holých severních kopců – v depresivním podsvětí, kde se průměrný turista při jejich projíždění směrem na Teotihuacan musí trást hrůzou. Ortiz, místní, zde hrál turistu a zachycoval svým fotoaparátem mladíky střílející rachejtle a

hrající si se zbraněmi. Krátili si čas, můžete říci. Na jedné fotografii, pořízené během každoroční pašijové hry Semana Santa ve městě Ixtapalapa, leží "Kristus" pokrytý krvácejícími ranami a čeká, až bude zvednut na kříž. Symbolizuje jak utrpení, tak víru všech indiánských chudých, kteří byli do města vyhnáni z neúrodných polí a vesnic po celé republice. Přesto je na konci každého tunelu světlo. Poslední snímek knihy La Ultima Ciudad je obrázek stromu, který sbírá němou odvahu do dalšího dne, aby absorboval dusivé výpary a dál žil. Realita Mexiko City naznačuje možnou budoucnost veškerého městského života na planetě. Stejně jako v jiných takových městech (např. Bangkok, Jakarta a New Delhi) - všichni trátí pokud dopustíme, aby se naše životní prostředí změnilo korupcí a lhostejností na zkázu a ruiny.

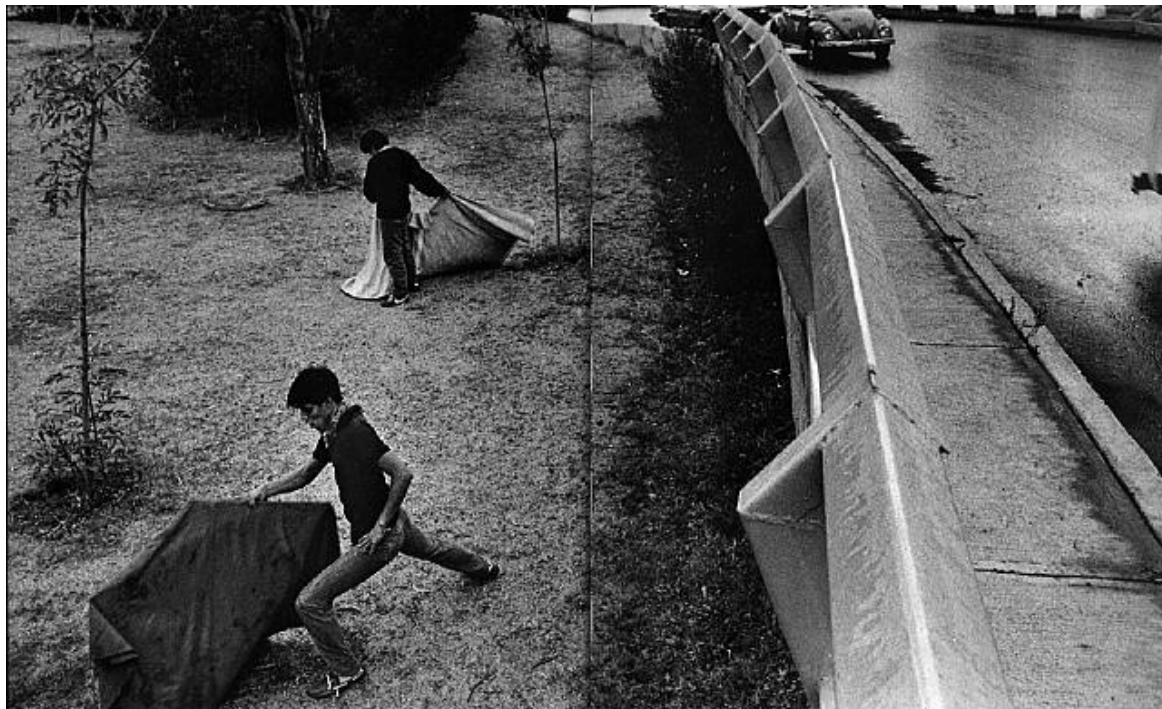
La Ultima Ciudad je Ortizovou pátou knihou. Jeho nový projekt se bude zabývat vesnickým životem okolo sopky Popocatepetl – způsob existence často ohrožovaný "kouřící horou".

Biografie:

Pablo Ortiz Monasterio se narodil v roce 1952 v Mexiko City. 1970-74 studuje ekonomii na UNAM a v letech 74-76 fotografii na London's College of Printing. Od roku 77 byl profesorem na Metropolitan Autonomous University. Samostatné výstavy: 2005-El paisaje es origen, Centro Cultural Las Claras, Murcia, Spain, 2002-Visiones de Idolatrías, Kunsthau Santa F», San Miguel de Allende, Gto. Mexico, 1999-Idolatrias Centro Portugues de Fotografia, Portugal, La Ultima Ciudad, Galerie Photo, Montpellier, France, 1998-Arreglos, Galeria OMR, Mexico City, 1997-Idolatrias. Projects for monumental sculptures, Museo de Arte Moderno, Mexico City; Noorderlicht Photofestival, Groningen, Holland and Festival des 3 Continents, Nantes, France, 1995-The Last City, Gallery of Contemporary Photograph, Santa Monica, CA, USA, 1994-Instituto Cultural Cabañas, Guadalajara, Jalisco, Mexico. a mnoho dalších. Společné výstavy: 2003-Mexico Illuminated, Freedman Gallery, USA, 2002-Invasion Extraterrestre, Universidad de Guanajuato, Gto, Mexico. Reality Reimagined: Photography Since 1950, Herbert F. Jonson Museum of Art Cornell University, NY, USA. 2000-El espiritu del siglo, Museo de Arte Moderno, Mexico City.



Obr. 12. Pablo Ortiz Monasterio, *VolandoBajo*, Mexiko City, Mexiko 1988



Obr. 13 Pablo Ortiz Monasterio, *Y es plata, cemento y risa*, Mexiko City, Mexiko 1987,



Obr. 11. Pablo Ortiz Monasterio, *Bocero le cirque de chaussures*, Mexiko City, Mexiko 1989



Obr. 11. Pablo Ortiz Monasterio, *Mexiko City*, Mexiko 1987

2 EXPERIMENTÁLNÍ PŘÍSTUPY V MEXICKÉ FOTOGRAFII

2.1 Gerardo Suter

Práce Gerarda Suter se dotýká nejen umění, ale také technologie. V jeho prvních pracích vidíme použití fotografických technik za účelem výrazu, který počítá nejen se schopností prostředí odrážet aktuální realitu, ale také s nezbytnými mediálními prostředky. Proto, používajíc světlo, aby změnil stabilitu stříbrných krystalků, a manipulujíc s nimi podle své vůle, dosahuje rozmanité škály vizuálních kvalit. Gerardo Suter zkoumal hranice fotografie, protože nebyl ochoten akceptovat její omezení jako prostředku vyjádření. Stal se v Mexiku jedním z prvních tvůrců, kteří zkoumali smysl přesnosti fotografického záběru. Manipulací s negativy a zvětšeninami dosáhl jejich umělého “zestárnutí” a dosáhl novátorské práce, která přehodnocuje historii fotografie v Mexiku, obzvláště fotky archeologických památek, které tvoří důležitý prostředek specifického obrazu země. Krok za krokem jej tento výzkum vedl k úpravě nosiče snímku, stejně jako k úpravám snímku nebo negativu a také k záměrnému vytváření “fotografického prostoru”.

Zařízení svého studia umělec adaptuje v galerii nebo v muzeu. Prezентuje své instalace jako přepsané rytiny. Příjemné kontury vyleštěné oceli, ostře přetváří trsy agáve, na které se dříve soustředil v sérii fotografických skic pořízených na černobílý Polaroid. Rytina syntetizovaně shrnuje inspirující rytmy (je důležité pamatovat na repetiční hudbu nalezenou v před-hispánských vlysech), což je něco, co fotografie přílišně spjatá s realitou nemůže nikdy pojmut. Suterova práce se přizpůsobuje prostoru, kde je předvedena, ať je to galerie nebo internetová stránka. Tohle je znak detailní a přesné práce, která se soustředí na expresivní rysy kresby a koncepci, až můžete mít podezření, že prostor obklopující dílo je jeho součástí.

Gerardo Suter zkoumá několik nosičů sdělení - od fotografie k rytinám a instalacím a, v jeho novější práci, instalaci s promítáním snímků na zeď, zdroj, který dodává původnímu poselství svou vlastní strukturu (Geografía de la Memoria, 1996) nebo, ještě aktuálněji, zkoumá Suter racionální použití počítačové obrazovky, křehký, téměř nehmatatelný nosič snímků, vytvořených pouze za účelem jejich kybernetické existence. Integrace elektronické technologie v produkci souvisela s jeho výrazovým vývojem: zkoumal možnosti otevřené elektronickou grafikou, jemné manipulace a překvapivý

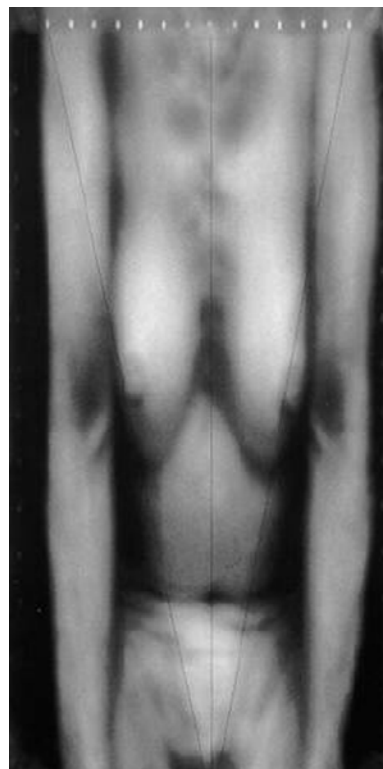
potenciál tisku, stejně jako skutečnost, že snímky mají schopnost se hýbat a jakožto takové připisují svou vlastní existenci dalším technikám, jako jsou video a multimédia.

Biografie:

Narozen v Argentině v roce 1957. Gerardo Suter žije v Mexiku od roku 1970. Ve fotografii figuruje převážně jako samouk, jeví se jako jeden z nejvíce originálních umělců Mexika v ranných 80 letech minulého století. Suter se stal vlivnou postavou napříč latinské Ameriky.



Obr. 12. Gerardo Suter, Territorio A, 1996



Obr. 13. Gerardo Suter, Territorio K, 1996



Obr. 14. Gerardo Suter, Territorio G, 1996



Obr. 15. Gerardo Suter, Territorio H, 1996

2.2 Pedro Meyer

“Je zdravé, pokud začneme více zpochybňovat snímky. Všechn ten materiál co se hrne jako špinavé prádlo, každý trik od zorného úhlu po Photoshop, to vše způsobilo ve fotografii strašné spory. Připomíná mi to dobu, kdy se začaly používat měřiče světla – začali jste být vůči nim podezřívaví.”

Fotograf Pedro Meyera bychom mohli nazvat "digitálním renesančním mužem"; který ztělesňuje umělce připraveného jít technologické změně vstříc spolu se svou vlastní vizí. Narodil se ve Španělsku, vyrostl v Mexiku a nyní žije v Los Angeles. Je mu 61 let. Svým CD-ROMem z roku 1991, “Já, umělec, kterého je třeba si zapamatovat”, zcela změnil Meyer svou uměleckou formu.

Dalším jeho fotografickým pokusem “Já, fotograf”⁸, který obsahoval 100 černobílých snímků s komentářem a hudbou. Komentář bylo možné poslouchat anglicky nebo španělsky. V této práci dokumentuje poslední roky svých rodičů a způsob jakým se vyrovnával s jejich odchodem. V mnoha směrech to byla kulturní novinka, nová verze schopnosti Hispánské kultury oslavovat život ve smrti.

V roce 1987, za podpory grantu z USA, začal Meyer zobrazovat Severní Ameriku. Po čtyřiceti letech práce po celém světě, 125 výstavách a třech úspěšných knihách (Zrcadlo trnů, Americké časy a Ohňostroje trvaly celý den), zcela změnil digitální formáty.

Nyní Meyer nazývá svou práci buď "B.C." (before computers – před počítači) nebo "A.D." (after computers – po počítačích). Na jiném CD-ROMu tyto dvě etapy spojuje: Tohle je fascinující – Pravdy & Fikce. V nádherné kolekci obrázků se zabývá otázkami digitální změny. Na jednom místě je diskutují umělci z 18ti zemí.

Meyerova změna přišla ke konci jeho profesionální dráhy. "Ale CD-ROM nabízel tolik možností..., že uprostřed práce na “Já, fotograf” jsem šel do digitální formy. A nikdy jsem se neohlédl zpět.” Stejně jako digitální vzorek, kombinují jeho současné snímky střípky dneška se střípky historie, vkládají svaté a demony do moderního uspořádání, pozměňují všechno – od barvy po kontinent. Jakékoli vizuální vyjádření je možné. Touto směsí severního a jižního, anglo-evropské a latinské estetiky, tvoří "reconquistu" – opětovné

dobyty - dokumentu. Špičková technologie tentokrát přináší neočekávané: původní pohled na Severní Ameriku.

Meyer říká, že jeho práce je inspirovaná kulturou. Jeho úpravy jsou kontroverzní. Jsou opravdu "dokumentací"? Jsou "realistické"? Kde končí pravda a začíná fikce?

Tvrdí, že jeho odpověď na tuto otázku se nikdy nezměnila. "Celá moje práce zahrnuje otázku důvěry. Pokud si myslíme, že snímky jsou věrohodné, protože to jsou fotografie, pak se vždy dopouštíme omylu. Kdo by věřil slovům jen proto, že jsou to slova?

"Musíte důvěřovat autorovi a ne přenašeči. Snímky prozrazují, čemu věříte nebo nevěříte." Meyer na CD-ROMu prozrazuje svá tajemství. Dešifruje zdroj každého obrázku: popísem i vizuálně. Tvrdí, že tento proces není nic nového. Meyer se domnívá, že jej tento proces ukáznil. "Dostávám e-maily s dotazem, zda je tato metoda více 'lajdácká'. Ale protože můžete něco smazat, není. Už jen tohle Vás nutí být opatrnější." Meyer tvrdí, že nikoho neklame. Meyer navíc označuje každý snímek odlišným datem. První datum je pořízení snímku, všechny další datумы znamenají, že snímek byl pozměněn. Meyer provozuje webové stránky, ZoneZero (Zóna nula), což také způsobilo jistý neklid. "Napsal jsem například do Mexika. Psal jsem o odkazu a oni zareagovali: 'Tohle není Mexická stránka!' Nemohl jsem tomu uvěřit. Oni věří, že Sít' má "mexický" trávník!"

Hranice, la frontera, hrála v latinskoamerickém umění vždy důležitou roli. Přesto internet tuto skutečnost pokořuje.

Co přináší, jsou jiné druhy problémů. Meyer je kritický vůči "elektronickému kolonialismu" internetu. "Mnoho lidí si myslí, že by všechno mělo být anglicky. A nemůžeš poslat přízvuk cizích jazyků e-mailem."

"Jednu dobu byli někteří lidé tak drzí, že navrhovali – protože soubor znaků ASCII nemá žádnou vlnovku – že by si Španělsko, España, měla vlastně změnit jméno!"

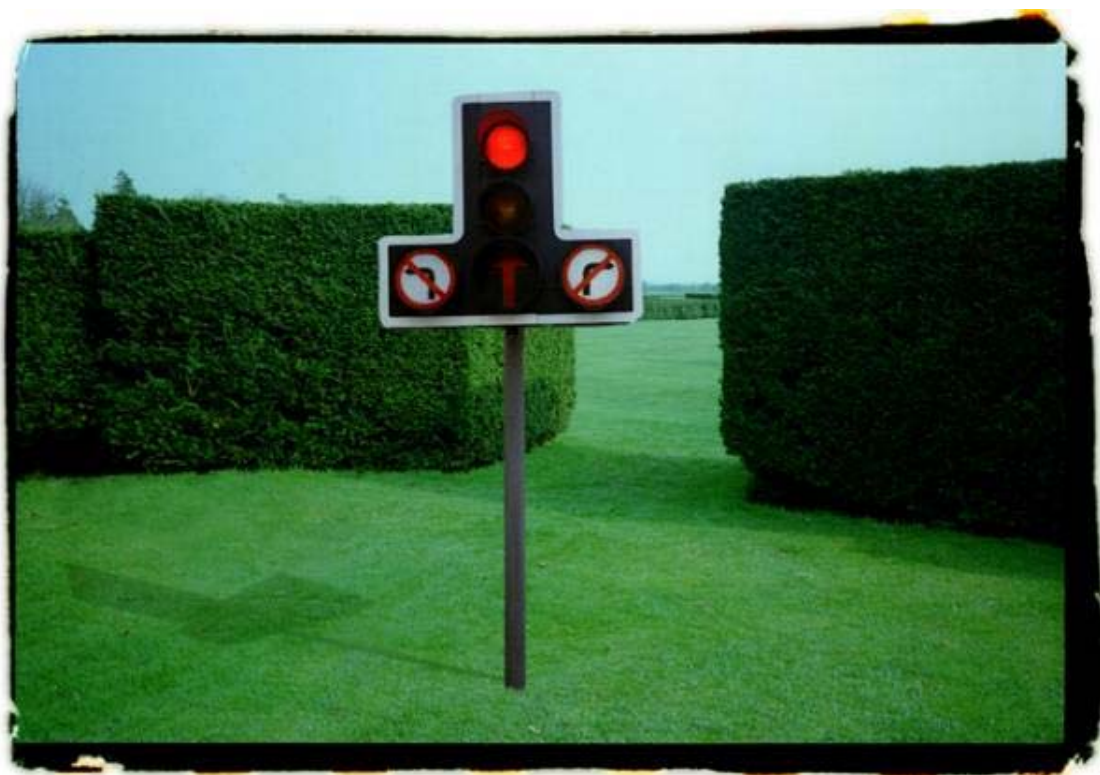
Přesto, že změna je nedílnou součástí Internetu, Meyer se domnívá, že jeho CD-ROM vydrží. "Bude stárnout dobře – a to se mi líbí! Mnoho disků má na policích krátký život. Tenhle ale klade jisté otázky, které nás neopustí."

Biografie:

Pedro Meyer se narodil v roce 1935 v Madridu ve Španělsku. V roce 1937 se svojí rodinou emigruje do Mexika a v roce 1942 získává státní občanství. Meyer se učí fotografovat s dvouokou zrcadlovkou, kterou dostává ke svým 13 narozeninám. V roce 1953 získává Bakalářský titul na Babson College in Wellesley, Massachuset. První retrospektiva jeho práce byla ukázána v roce 1973 na Institutu Mexicano-Norteamericano de Relaciones Culturales de la Ciudad de Mexico. Jeho samostatné výstavy byly prezentovány v zemích včetně Kuby, Mexika, Brazílie, USA, Nikaragui, Španělska, Itálie, Francie, Venezuely a anglie. Svůj první osobní počítač získává v roce 1983, a v roce 1990 se poprvé učí digitálně upravovat snímky. V roce 1991 s pomocí macromedia Director 1.0, publikuje první CDROM na kterém byl zvuk spojen s fotografií. Mezi jeho zásluhy patří vývoj technik pro tisk fotografií na umělecký papír za pomoci inkoustové tiskárny.



Obr. 16. Pedro Meyer, Elcan, Mexiko



Obr. 17. Pedro Meyer, Semaforo, Mexiko

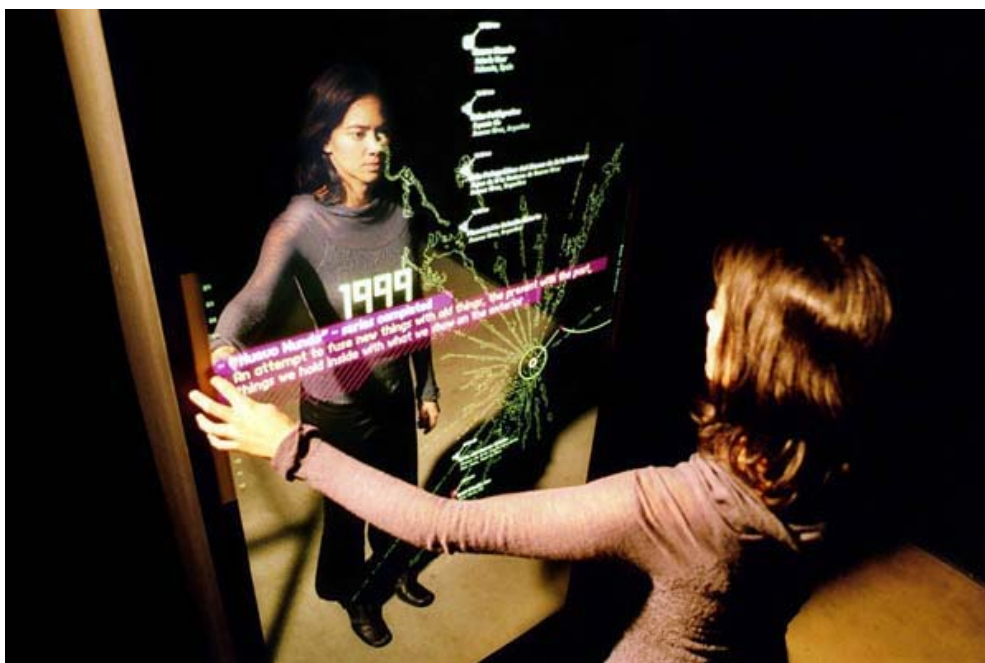
2.3 Tatiana Parceró

"Hledání identity" je interaktivní projekt, který používá systém lidské interakce umožňující návštěvníkům objevovat fotografickou práci Tatiany Parceró na mnoha úrovních, podle svého vlastního výběru. Vytvořením unikátní projekční techniky a vložením rozmanitých senzorů vytvořila pro diváky netradiční možnost stát se součástí a vzájemně reagovat na dílo umělkyně. Výstava také zahrnuje dynamické prostorové rozhraní, které uživateli umožňuje objevovat časový přehled osobní a profesionální dráhy umělkyně. Výstava se skládá ze dvou hlavních sekcí. Vyprávěcí, která Vám umožní zkoumat dvanáct prací autorky a časový přehled její osobní a profesionální dráhy. Uživatel začíná čtením krátkého představení projektu a pak je veden k vyprávění. Kdykoli se může posunout k další fotografii použitím "dotekového senzoru" vpravo. Uživatel může také zkoumat časový přehled umělkyně sklouznutím prstů po levém "dotykovém senzoru". Aby se pohyboval vyprávěním, uživatel v určitých časových momentech jemně pohybuje rukama před obrazovkou. Projektem "Hledání identity" dokončila součást své disertace v Graduate Media Design nazvané "Životní velikost" na Art Center College of Design. Projekt disertační práce umožňuje studentům v průběhu roku zkoumat, navrhnout a vytvořit práci podle vlastního výběru. Její disertace "Životní velikost" je série interaktivních mediálních instalací, které zkoumají vzájemné ovlivňování lidí, působení životního prostředí a systémy zobrazení. Výzkum, experimenty a projekty, které obsahuje "Životní velikost", vkládají media do prostředí, zkrášlují vnitřní prostory a fasády tím, že je nutí reagovat na pohyb lidí prostorem. Soustředila se na vyvinutí unikátního jazyka "Životní velikosti" v pokusu integrovat Architekturu a Media Design pomocí interaktivních instalací, které spojují fyzický prostor se strhujícím virtuálním dialogem mezi těmito dvěma. Základní hledisko lidského dotykového rozhraní je, že lidé zapomenou používat myš ve prospěch dynamických senzorů umožňujících lidskému tělu být přímo použito jako interaktivní vstupní zařízení. Tato práce začíná její biografií a osobními rituály v každodenním životě. Objevují se zde pocity a emoce, které, ač jsou intimní a individuální, jsou obsaženy v bohatší sféře ženy a člověka. S touto myšlenkou se posunula

od specifického k obecnému. Její zkušenost je transformována na myšlenku, čím jiné ženy a lidské bytosti mohou v životě procházet. Začala průzkumem svého vnějšího těla jako cesty k poznání sebe sama. Později zahrnula objekty, které by jí pomohly vizuálně definovat individuální a sociální metafory. Poté přešla za hranice kůže, aby začala zkoumat své vnitřní tělo.



Obr. 18. Instalace Hledání identity



Obr. 19. Instalace Hledání identity

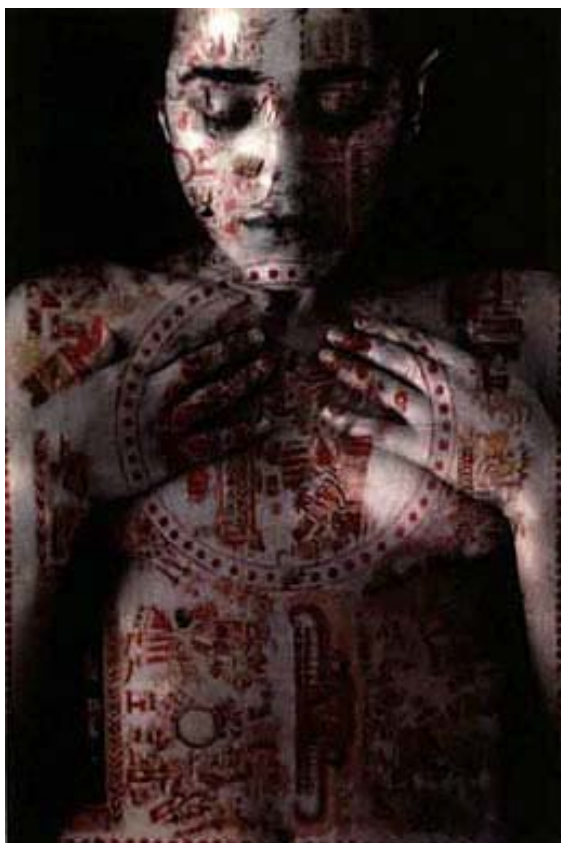
Obrazy nalezené v "Kartografiích" jsou pokračováním projektu, který započala před třemi lety pod jménem " El Mapa de Mi Cuerpo" (mapa mého těla), v níž spojila pojmy identita, paměť a teritorium. Kombinováním obrazů a fragmentů jejího těla s nákresy z anatomie, stejně jako se starými kodexy, vytvořila mapy – metaforické / rituální – a znovuobjevila svou historii. Zkoumám vnitřní a vnější prostory vedena těmito mapami jakožto výchozího bodu.

"Těmito obrazy se snažím vidět skrz paměť svého těla, která jde za hranice kůže."

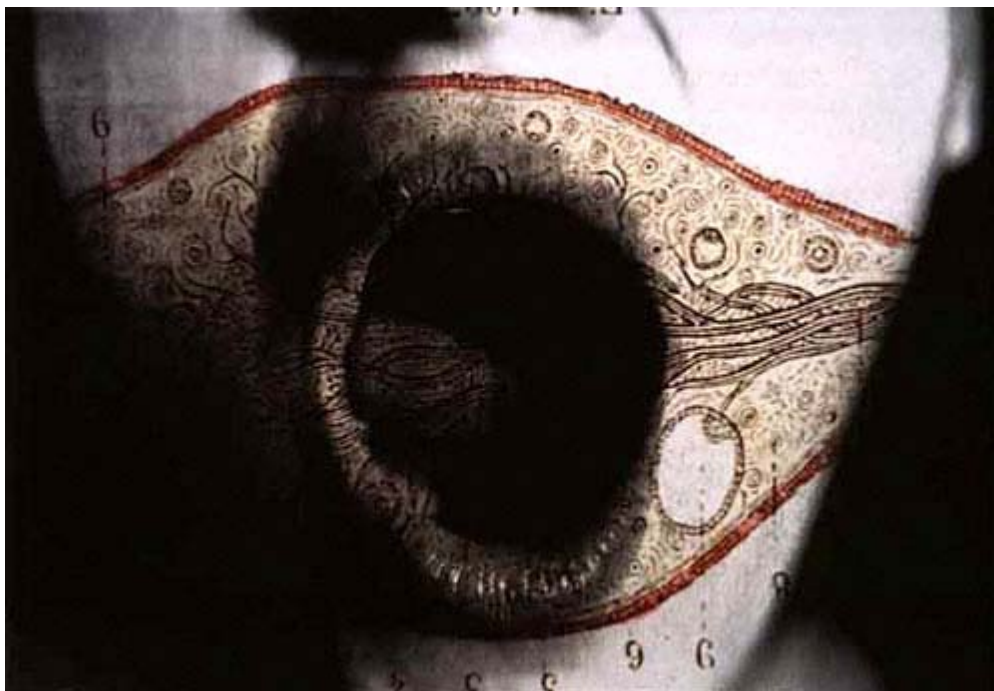
Fotografie Tatiany Parcero feministicky zkoumají identitu, dávají do kontrastu vnější povrch její tváře se schematickým spodobněním vnitřních ženských orgánů. Jako objekt používá své vlastní tělo, které pokrývá rytinami z lékařských knih z 19. století. Její autoportréty jsou zahaleny a zakódovány její anatomií. Jako podobnost si můžeme uvést Českou autorku Veroniku Bromovou, která také pracuje se svým tělem. Série mexické umělkyně Tatiany Parcero nazvaná "Vnitřní kartografie" se skládá z konstruovaných fotek, na kterých anatomická schémata a staré Aztécké kodexy zdobí části jejího těla – její obličej, ruce, chodidla, ústa a těhotné břicho. Tyto autoportréty mísí biografickou a mýtickou retrospekci a týkají se protínání rodu, identity, paměti a teritoria. V mocných obrazech Parcero jsou fyziologie a individuální paměť ztělesněnými výrazy kulturního rodokmenu.



Obr. 20. Tatiana Parcero, ze souboru Kartografie



Obr. 21. Tatiana Parcero, ze souboru Kartografie



Obr. 22. Tatiana Parcero, ze souboru Kartografie



Obr. 23. Tatiana Parcero, ze souboru Kartografie

ZÁVĚR

Budu rád, když má práce vyvolá alespoň malý zájem o tak bohatou kulturu, jíž je ta mexická. Jak jsem poznamenal na začátku, k napsání této práce jsem se rozhodl právě po návratu z Mexika, kdy jsem ani zdaleka netušil, jak obtížný úkol jsem si zvolil. V České Republice je totiž minimum dostupných a relevantních informací zaměřených na mexickou fotografii. Publikaci věnovanou právě jí v žádné knihovně nenaleznete - zkrátka doposud se nenašel u nás tak osvícený vydavatel. Je smutnou skutečností, že zprávy o současném dění se k nám dostávají tak zřídka, jako se skoro pokaždé stanou skutečnou událostí zdejšího kulturního života. Na straně mexického velvyslanectví existují záslužné tendence představit současné Mexiko, což se ponejvíce děje na poli fotografie, filmu a moderního tance.

Velkým zdrojem informací se mi stal internet. V nijak neroztříděném množství informací, v angličtině i španělštině psaných webových stránkách, jsem pomalu sbíral nové a nové informace. Mexiko je velkou zemí a úměra zde činných fotografů je opravdu vysoká, mnohem vyšší než v našich končinách. Snažil jsem se tedy citlivě vybrat opravdu reprezentativní vzorek současné fotografující komuny. Získáváním informací jsem stále hlouběji pronikal do obrazu současné mexické fotografie, přesto zůstává můj vhled jen drobným střípkem z velkého zrcadla. Nejlepší cestou jež mohu doporučit, jak se obeznámit s tímto tématem, je navštívit Mexico City, obrátit se do Ciudad de la images a strávit několik dní v její knihovně. Tou největší knihovnou ale bude samo Mexico City. Skýtá mnoho barevných a vzrušivých podnětů, jež mě přiměly k sepsání této práce.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Kašpar, O a Mánková, E: Dějiny Mexika, NLN, Praha 2000

Dvořák, T a Štěpánek, P: 21 milionů - mladá mexická fotografie, Paideia, Praha 1997

Internetové zdroje:

www.zonezero.com

www.cnca.cob.mx

www.arts-history.mx

www.cultura.df.gob.mx

www.cuartoscuro.com

www.nexus.gs

www.sre.gob.mx/cz/odkazy/htm#odkazy

www.revista.unam.mx

www.fotorevista.com.ar

photography.about.com

www.mocp.org

www.wwar.com

www.magnumphotos.com

www.mexicocity.gob.mx

www.cronica.com.mx

ww.artincontext.org

muse.jhu.edu

www.artfacts.net

www.mexicanmuseum.org

www.highbeam.com

www.photography-now.com

www.artelamedia.inba.gob.mx

www.fotonoviembre.es

SEZNAM OBRÁZKŮ

- Obr. 1. Francisco Mata Rosas, Svatá sobota, Mexiko city, Mexiko, 1985
Obr. 2. Francisco Mata Rosas, Svatá sobota, Mexiko city, Mexiko, 1985
Obr. 3. Francisco Mata Rosas, Svatá sobota, Mexiko city, Mexiko, 1985
Obr. 4. Francisco Mata Rosas, Svatá sobota, Mexiko city, Mexiko, 1985
Obr. 5. Carlos Somonte, ze série Bod pohledu 1981, vítězná série na Bienále v roce 1982
Obr. 6. Carlos Somonte, ze série Bod pohledu 1981, vítězná série na Bienále v roce 1982
Obr. 7. Carlos Somonte, ze série Bod pohledu 1981, vítězná série na Bienále v roce 1982
Obr. 8. Carlos Somonte, Ukřižování 1990, Mexiko city, pořízeno plastovým fotoaparátem
Obr. 9. Maya Goded, ze souboru Prostitutky, Mexiko City, Mexiko 1998
Obr. 10. Maya Goded ze souboru Prostitutky, Mexiko City Mexiko, 1996
Obr. 11. Maya Goded ze souboru Prostitutky, Mexiko City, Mexiko 2000,
Obr. 12. Pablo Ortiz Monasterio, Volando Bajo, Mexiko City, Mexiko 1988
Obr. 13. Pablo Ortiz Monasterio, Y es plata, cemento y risa, Mexiko City, Mexiko 1987
Obr. 11. Pablo Ortiz Monasterio, Bocero le cireue de chaussures, Mexiko City, Mexiko 1989
Obr. 11. Pablo Ortiz Monasterio, Mexiko City, Mexiko 1987
Obr. 12. Gerardo Suter, Territorio A, 1996
Obr. 13. Gerardo Suter, Territorio K, 1996
Obr. 14. Gerardo Suter, Territorio G, 1996
Obr. 15. Gerardo Suter, Territorio H, 1996
Obr. 16. Pedro Meyer, Elcan, Mexiko
Obr. 17. Pedro Meyer, Semaforo, Mexiko
Obr. 18. Instalace Hledání identity
Obr. 19. Instalace Hledání identity
Obr. 20. Tatiana Parceró, ze souboru Kartografie
Obr. 21. Tatiana Parceró, ze souboru Kartografie
Obr. 22. Tatiana Parceró, ze souboru Kartografie
Obr. 23. Tatiana Parceró, ze souboru Kartografie

